

6

IZMEĐU DVA RATA

Krajem 1928. godine dr Radovan Kazimirović je ponovo objavio seriju tekstova o kremanskom proročanstvu, ovoga puta u beogradskom dnevnom listu *Vreme*. U 23 opširna nastavka, od 4. do 26. decembra, autor najpre daje definiciju proročanstva, a potom objašnjava i ilustruje razliku između pro-ročke vizije i naučnog predviđanja:

Proročanstvo je tačno predskazivanje budućih događaja, koji se iz prirodnih uzroka ne mogu unapred saznati.

Ipak, proročanstvo valja razlikovati od naučnog predviđanja. Npr. naučnik može reći, da će kroz 100 godina sve otmenije kuće raspolagati sa svim modernim komforom: topao i hladan vazduh putem radia; posluga kroz cevi; pokretne ulice, po kojima čoveka nose automatske ploče itd. To se može verovati, i ja mogu predvideti, da će buduće putovanje vazdušnim lađama biti najprijatnije i najbrže i da će se vozovima jedino espap prevoziti. Nastaće vreme, kada će kroz televizor iz Šangaja trgovac u Parizu dobiti mustru svile. On će tako odabrati odgovarajuću svilu, pokazaće Kinezu u Šangaju svoj ček, ispuniće ga i potpišaće ga. Trgovina će biti zaključena! Između Pariza i Šangaja - neće više biti nikakve daljine!

Ko zna? Možda će se podići centralna stanica za grejanje cele Evrope pomoću Golfske struje. Nastaće radio-osvetljenje, te će budući naraštaju sasvim zaboraviti za elektriku i gas. Hrana će se li-

*ferovati iz centralnih kujni, pomoću cevi. Radiom poručujete je-
lovnik, koji toga dana želite, a jelo vam se servira; ono samo pa-
da na sto!*

*Sibir i Kanada biće, možda, pretvoreni u cvetne i plodne polja-
ne, pravi zemaljski raj! Netaće snega i leda blagodareći radio-
svetlosti, koja će sve potopiti.*

*Blagodareći snazi atoma i radio-turbinama učiniće se velike
stvari itd. itd.*

*Sva se ova predviđanja mogu ispuniti, jer potiču na osnovu na-
učne pretpostavke.*

*Isto tako ako i lekar predskaže čoveku smrt, ili astronom da će
se sunce pomračiti - on nije prorok. Kao što nije prorok ni onaj ko
reče da će posle zime nastati proleće.*

*Ali, ako se u narodu pojavi kakav čovek, koji prorekne o nekom
sasvim slučajnom događaju, koji se može dogoditi ili ne dogoditi,
a ne vide se sada znaci ni za njegov početak ni svršetak, pa se ne
može osnivati ni na kakvom posmatranju ni iskustvu - onda se za
takvog čoveka može zaista reći da je prorok. [10]*

Autor dalje u nadahnuću pominje Hegela, Dostojevskog, Geteovog Fa-
usta i Betovenovu Devetu simfoniju, pa nastavlja sa Nostradamusom i izno-
si mnogo ostvarenih predviđanja stranih i naših proroka, potkrepljujući ih
brojnim anegdotama.

Tek u sedmom nastavku započinje istorijat kremanskog proročanstva.
Dr Kazimirović pripoveda o prvim tekstovima Pere Todorovića i Čede Mija-
tovića, napominjući sledeće:

*Ali dok je pok. Todorović to proročanstvo iznosio kroz politič-
ke naočari dotle je g. Čeda Mijatović, naš bivši poslanik u Londo-
nu, isto iznosio u svetlosti bengalske vatre. [10] [23]*

Već u prvom citatu koji je preuzeo od *Malih novina* iz 1902. godine, za-
paža se nedoslednost autora. Citirajući tekst Čede Mijatovića, dr Kazimirović
navodi:

Kada je 1875. g. čiča Danilov kabinet raspustio skupštinu (a niko se tome nije nadao), tada je pok. Alja Protov rekao: „Vidiš li kako se sve zbiva što je onaj prorokao“.

A taj je bio Mitar Tarabić, iz Kremana. [10]

Ovaj podatak je veoma sporan, jer ako pogledamo originalni citat iz 1902. godine [2c], videćemo da tamo zapravo stoji da to nije bio Mitar nego Mateja (prezime nije navedeno). Ostaje nejasno zašto je dr Kazimirović ovde, svesno falsifikujući podatak iz citata, poistovetio Mateju i Mitra, kad znamo da je posle toga (čak i u istoj seriji tekstova) kategorično tvrdio da to nije ista osoba.

Sledi još dosta indicija koje upućuju na zaključak da u Kazimirovićevom dokaznom postupku ima previše improvizacije. O jednoj od njih već smo govorili, jer je ona prerasla u incident kad je 12. decembra 1928. stigao demanti *Uprave Državne arhive*, kojim se obara neargumentovana tvrdnja o postojanju fascikle sa poverljivim aktima. Ovo dr Kazimiroviću nikako nije davalo mira, pa je ovoga puta apelovao i na druge aktere priče:

Red je da po ovoj stvari rekne koju reč i naš uvaženi g. Čeda Mijatović.

Ako li naš uvaženi istoričar g. Milenko Vukićević odista ima (kako čujem) ta akta u vernom prepisu, onda bi rad bio, da nam i on ovo pitanje koliko toliko rasvetli. Meni je kremansko proročanstvo dobro poznato (i bez tih poverljivih akata), pa čak i do detalja po autentičnom kazivanju pok. čestite starine prote Zarije i drugih verodostojnih lica, kojima se mora verovati. [10]

Po svoj prilici, niko od prozvanih nije odgovorio na ovaj vapaj, jer vidimo da se dr Kazimirović u svojoj knjizi iz 1939. godine nije više pozivao na kredibilitet ovih svedoka niti ih je pozivao u pomoć. Samo je kratko napomenuo da su se njegovi napisi „Čedi Mijatoviću veoma dopali“ [23], a u nedostatku uverljivijih argumenata ponovio je neosnovanu tvrdnju da se „postojanje poverljivih policijskih akata o kremanskom proročanstvu, povodom ubistva knjaza Mihaila, ne da poreći“ [10] [23].

Sve do kraja serije (koji je usledio pet dana pre nove 1929. godine) nema ničega zanimljivog, jer osim retrodatiranih postoji samo pet proročanstava

koja govore o budućim događajima. Ne treba ni napomenuti da je to istih pet (još uvek neispunjenih ili delimično ispunjenih) koja je „Čovek koji se smeje“, citirajući dr Kazimirovića, naveo još 1915. godine [8c]. Jedini značajni novitet u ovoj seriji, naravno, čine „proročanstva“ o onome što se u međuvremenu dogodilo - najava godine završetka Prvog svetskog rata, kao i prognoza trajanja progona srpske vojske. Ova proročanstva, dakle, po prvi put pojavljuju se celih deset godina posle „ispunjenja“.

Četiri dana po završetku Kazimirovićeve serije članaka u *Vremenu*, 30. decembra 1928, u istom listu javlja se anonimni autor koga već poznajemo po tekstu objavljenom u solunskoj *Velikoj Srbiji* iz 1916. godine i potpisanom sa „Jedan koji veruje“. Mada je autor izjavio da želi da ostane anonimn, njega je 1939. godine dr Kazimirović identifikovao kao državnog savetnika *Iliju Đukanovića* [23]. On u tekstu pod naslovom *Još nešto o kremanskom proročanstvu - pismo jednog nepoznatog čoveka „Vremenu“* ponovo podržava dr Kazimirovića, pokušavajući usput i da ga dopuni. I ovde padaju u oči netačnosti, verovatno proizašle iz nepoznavanja činjenica. Anonimni autor kaže:

Kao mimogred dopunjavam g. Kazimirovića, da je Mitar zaista tvrdio da će „srećne“ dane dočekati i on i prota Zaharije, a da to neće dočekati prota Đurić. [11c]

Teško je sada reći da li je Mitar zaista tvrdio da će prota Zaharije dočekati „srećne“ dane, ali ako jeste, razumljivo je zašto dr Kazimirović to nije naveo. Slučaj je, naime, hteo da prota ipak ne dočeka te srećne dane, jer je umro nekoliko meseci pre srpskog ratnog trijumfa. Prosto je neverovatno da jedan državni savetnik to nije znao.

Postoji još jedno zanimljivo zapažanje ovog anonimnog autora:

Pažljivo sam pratio sve što je ovih dana donosio list „Vreme“ o Kremanskom Proročanstvu od g. dr Rad. Kazimirovića. Ovo je mnogo potpunije od onoga što je on ranije štampao u „Niškom Glasniku“. [11c]

Sa ovim zapažanjem možemo da se složimo, jer je svaki sledeći tekst o kremanskom proročanstvu potpuniji nego prethodni. Razlog je prost: on sadrži i sve što se u međuvremenu dogodilo. Izgleda da se na neki način čak i ovaj autor s tim složio:

Jedino što se oseća praznina iz proročanstava iz budućnosti. To je g. Kazimiroviću, verovatno, bilo nepoznato. [11c]

Skeptici otvaraju front

Iz pera tada poznatog publiciste i umetničkog kritičara, rodonačelnika srpskog dadaizma *Dragana Aleksića*, u *Vremenu* od 17. aprila 1929. godine izlazi kritički članak pod naslovom *Tajna kremanskog proročanstva objašnjava se tek u najnovije vreme*. Ovaj opširni tekst već u nadnaslovu koji glasi „*Kremna, prestonica nahije proroka protivu Obrenovića*“ nagoveštava stav autora i pruža dosta dragocenih informacija potrebnih da procenimo tadašnji stav skeptički nastojene javnosti.

Ko više spava i više sanja, taj ima više predispozicije za proročanstva. Svaki stanovnik razbacanog sela Kremna je u suštini veliki spavač, velika sanjalica, veliko čmavalo. Zato je svaki Kremanac prorok. Zašto onda da to nisu bili i braća Tarabići, oko kojih su i dinastije lomile koplja?

Ali tu, na licu mesta, u Kremni, gotovo da niko više ne zna ništa o proročanstvima Tarabića. Razlog tako prost: oni, od starine Crnogorci, ubeđeni u svoju ličnu vrednost, ne poštuju ništa što ne pripada samo njima. Na uspomeni Tarabića, koja stvarno ne prestaje u dugim pričama od kolena na koleno, zasniva se danas jedan neobičan kult proricanja. Taj kult svedoči da je fantazija jedna ogromna ljudska potreba u nevoljama i borbama sa surovom prirodom. [12c]

Zanimljivo je zapažanje ovog autora da u Kremnama malo ko zna o svojim zemljacima-prorocima. Mada je on naveo svoje viđenje razloga za ovaj paradoks, ponovićemo i zaključak koji smo već pomenuli, da nije čudno što se o kremanskim prorocima u samim Kremnama ne zna mnogo, jer je ceo mit zapravo rođen daleko od ovog mesta.

Kasnije ćemo više govoriti o zapisima na kojima se nalaze navodno autentična proročanstva Tarabića, a ovde ćemo samo navesti šta o tome kaže autor ovog teksta:

Zna se, da se doskora mislilo, to jest podržavalo od strane pristalica kremanskih proroka, da se zapisi o proricanju Tarabića nalaze zakopani u temeljima kuće prote Radulovića iz Užica. Protu Zarija je vrlo vešto udesio da se ta vest održi u narodu, pošto niko nije verovao da će prota Radulović dozvoliti da se njegova kuća iz toga razloga ruši. A, bilo je mnogo tih koji su to tražili iz nekih „viših interesa“.

Međutim, desilo se nešto neočekivano. Posle rata Radulovićeva kuća je morala da se ruši silom prilika. Tu, pored starog hotela Trifunovića, trebalo je da se podigne u glavnoj čaršiji jedan moderan hotel, kafana i restoran. Vlasnici kuće prote Radulovića bili su primorani slučajem da prodaju svoje imanje, i stara protina kuća jednoga dana došla je, na veliku sreću onih koji su očekivali senzacionalni rukopis Tarabića i otkrovenje nepoznatih tajni, pod strašan udar pijuka.

Koliko razočarenje kada se temelji duboko i duboko iskopavaju, a da se nikako nije nalazio famozni rukopis! Sve je radeno pažljivo, sve je radeno pod kontrolom, ali zapisa nigde nije bilo.

Svet je počeo da sumnja, ali se opet našao neko ko je umeo da proturi novu verziju, kako vera u Tarabiće ne bi bila zakopana za uvek. Jednoga dana po Užicu puče glas da se zapisi nalaze u temeljima kuće prote Gavrila, u današnjoj kući g. Alekse Popovića, koja se nalazi preko puta hotel Pariza, na samom uglu do stare kuće prote Radulovića.

Opet lakoverni planinci smiriše svoju sumnju, o opet ostadoše da čekaju otkrovenje o Tarabićima, kad i to zdanje dođe na red da se ruši. Ali, stari Aleksa Popović shvatio je ovu verziju kao želju zavidnih ljudi koji bi hteli da i njegov stari dom stave pod pijuk, pa sad ni za živu glavu ne misli ni da ruši ni da prodaje: Neka stoji, a Tarabići neka se traže...

I zapisi proročanstva misterioznih Tarabića ostadoše i dalje pokriveni onim istim okultnim šeretlukom kakav je dotle postojao. [12c]

Godine 1947, srušena je i kuća prote Gavrila, jer je na tom mestu planirana izgradnja Doma vojske Jugoslavije. Naravno da ni ovoga puta nisu

pronađeni nikakvi rukopisi; opravdanje je glasilo da nisu ni traženi. Svejedno, niko nije izrazio sumnju da su tu - jednoga dana „ko zna kada, i u kojoj generaciji, neko (će) pokušati da razbije sloj betona koji deli nauku od dnevnih potreba”. [25]

Dragan Aleksić dalje predstavlja Užičanina *Tadića* (ime nije navedeno), koji, kao savremenik i svedok zbivanja, govori o političkoj pozadini korena kremanskog mita:

Sada, ovom prilikom, ja iskorišćavam razgovor sa ovim sjajnim čovekom, koji je najbolji poznavalac užičke hajdučije i užičkih proricanja. I, kao što on najbolje zna stvari oko hajduka-igumana Zaharija Milekića iz Rače, tako on odlično poznaje i postanak „užičke šege prote Đurića, preko prote Zarije, u obliku viđenja Tarabićevih”.

Rekavši tu nerazumljivu rečenicu koja se odnosila, kao druga reč, na kremansko proročanstvo, g. Tadić tumači:

- Sve je to jedna kombinacija prote Đurića. Mrzeći strašno Obrenoviće, ovaj čovek je došao na ideju da preko prostog sveta provuče sumnju kako Obrenovići neće dugo, kao ima Božje Proviđenje koje preko Tarabića nagoveštava zalazak Obrenovićeve zvezde. Prota Đurić je bio velika vidra i umeo je da računa s onim što je nalazio. Tu je blizu bila Dobrinja, gnezdo Obrenovića, tu je trebalo udarati najjači udarac. On je dobro smislio: udesio je kako će iskoristiti što bolje sklonost naroda da veruje u tajne proricanja. Prota Zarija bio je jedan posrednik kome se moglo čak i narediti. Posao je za čas svršen na opšte zadivoljenje. Svet je poverovao i očekivao ono što se zaista desilo i bez svega toga, i bez viđenja i bez protine zasluge.

Takvih slučajeva bilo je podosta. Često su se proročanstva politički iskorišćavala i udešavala. Svet je proročanstvima više verovao nego gotovim činjenicama. Videti u snu značilo je jedno čudo. A čudo, to je svetinja.

Takav se slučaj desio i sa stricem bivšeg demokratskog ministra g. Pere Markovića. Taj Milorad Marković, koji je zbog toga da bi imponovao udesio svoje prezime na Karamarković, bio je trgovac u Požarevcu. On udesi da je snio kako je grom udario u sred Teražija. Znalo se što to znači. Kako je to dobro došlo u izbornoj agitaciji, ministar Unutrašnjih Dela pok. Radivoje Milojković reši

da se vešto odvrati Markoviću i preko sreskog načelnika naredi da ga izbatinaju. Žandarmi ga uhvatiše u jednom podrumu i dobro iskoristiše jednu debelu volovsku žilu. Docnije Marković, sav besan, ode u Beograd da se Milojkoviću požali na taj postupak. Ovaj ga lepo primi, ali Marković nikako da sedne, jer mu je tur bio sav ranjav. I, kad objasni da je bijen, ministar se napravi šeret i reče da ne veruje:

- More, nije to istina, Milorade, nego čuo sam ja da ti tako često svašta sanjaš pa si valjda sanjao i te batine...

Eto, proročanstvo je jedan naš agitacioni proizvod. Ono je imalo svoje krajnje ciljeve koji su bili uvek u službi političara. Tako i Tarabići, koji su i nikli u tim Kremnama, prestonici proroka Užičke Nahije, na mestu gde se ništa ne veruje ako nije proročki naloženo... Kremansko proročanstvo bilo je jedan alat u borbi protivu Obrenovića. Samo, da znate, nigde nema tih zapisa, jer ih nikada nije ni bilo, i jer nema proročanstva uopšte, nego je udešavano kao staro viđenje onoga časa kada je stvar trebala da posluži u agitaciji... [12c]

Nije bez osnova bila Aleksićeva tvrdnja da prota *Milan Đurić* (tadašnji prvak Radikalne stranke užičkog kraja) ne voli Obrenoviće, jer su mu oni oduzeli sveštenički čin i osudili na tešku robiju u okovima [30]. U svetlu ovoga valja posmatrati i rečenicu „*Prota Zarija bio je jedan posrednik kome se moglo čak i narediti*” [12c]. Treba svakako verovati dr Kazimiroviću kad u svim svojim napisima o kremanskom proročanstvu svedoči da mu je prota Zaharije, tokom razgovora vođenog 1914. godine, rekao:

Mene kralj Milan (Obrenović) nije voleo naročito zbog ovog proročanstva. U godini dana po pet-šest puta bio je vršen pretres moje kuće. [10] [23]

Ovo je zanimljiva i indikativna tvrdnja - „nepodobni” proroci bili su Miloš i Mitar Tarabić, ali vlast nije maltretirala njih niti je vršila pretres njihove kuće, nego je sva krivica svaljena na njihovog kuma. Zašto? Ne govori li to ipak u prilog tezi da pravi „prorok” nije bio ni Miloš ni Mitar, nego prota Zaharije?

Još jednom ćemo se vratiti na Aleksićev tekst u *Vremenu*. Poslednje, ali ne i najmanje važno u njemu, jeste da je svedočenjem nekadašnjeg ministra Unutrašnjih dela, liberala *Đorđa Genčića*, ozbiljno poljuljana tvrdnja Čede Mijatovića (na koju se ne samo dr Kazimirović, nego i svi drugi analitičari ne-prestano pozivaju) o tome da u ministarstvu Unutrašnjih dela zaista postoji famozna „fascikula iz 1868“.

Sad, vrlo se dobro sećam jednog razgovora koji sam imao skoro, povodom razbistravanja profesora Kazimirovića o Kremanskom Proročanstvu. Tada, g. Čeda Mijatović izneo je jednu senzacionalnu vest o tome kako je g. Genčić, nekada Ministar Unutrašnjih Dela, pokazao svojoj bivšoj ženi zabeleške prote Zarije o Kremancima, koje su se čuvale u tajnoj arhivi Ministarstva, u tako zvanom „Crnom Kabinetu“. Potražio sam bio g. Genčića, tamo negde u Krunskoj ulici, i ovaj džentlmen prošlosti, ljubazno je porekao:

- Nemam pojma o Kremanskom Proročanstvu. Nikad ja nisam rekao da su za vreme mog ministrovanja ti zapisi bili u poverljivoj arhivi, a isto tako moja žena nije mogla da to zna, najmanje preko mene. Ako je ona to rekla, rekla je onako olako, bez pretenzija da joj se veruje. Kad sam došao za Ministra Unutrašnjih Dela, ja sam osnovao 1899. jednu složenu arhivu, koju nisam hteo, kao moji prethodnici, da nosim onoga časa kada odlazim sa položaja. Ona je imala da bude stalna i da se nasleđuje. Ja sam je svrstao i uređio kao niko do tada. Prozvali su je „crnim kabinetom“, naravno s nepravdom, jer tu nije ništa bilo crno. Sve sam pokupio, sve sredio, ali o Kremanskom Proročanstvu nije nigde bilo traga, niti je iko docnije mogao da ga unese. Ono ne postoji ni u kakvoj arhivi Ministarstva Unutrašnjih Dela. Ja sam se raspitivao za to proročanstvo, ali niko nije ništa o njemu znao. Verujem da bih bio u stanju da nešto doznam, naročito tada. Ali ono kao takvo ne postoji. Ja mu ne pridajem nikakvu važnost...

Tako, tu na izvoru svih proročanstava Šumadije, jedna se iluzija rasplinjuje. Ona postaje samo jedno malo sredstvo izborne agitacije starih vremena, one agitacije koja je sve prevazilazila šeretlukom i lukavstvom. Međutim, na osnovi te epizode jedne sjajne borbe prote Đurića, nikao je ceo kult ovih sirotih gorštaka, tužna uteha nesrećnih boraca planinaca, najtežih ratnika protivu prirode. [12c]

Navešćemo samo još jedan, kratak i naoko neprimetan detalj iz istog Aleksićevog teksta, u kome se jasno oslikava stav autora prema kremanskom proročanstvu i sugeriše se da je osnovni motiv za njegovo stvaranje bila politička agitacija:

Ono se tu razotkriva kao nešto što se nije desilo slučajno, nego namerno. Veština je iskoristila kult. [12c]

U osvit Drugog svetskog rata

Godine 1939, objavljeno je prvo izdanje knjige *Tajanstvene pojave u našem narodu - Kremansko proročanstvo*, sa podnaslovom *Prilog ispitivanju tajanstvenih duhovnih pojava*. Autor ove opsežne i izuzetno zanimljive studije je **dr Radovan Kazimirović**. Knjiga je prava riznica svedočanstava o verovanju našeg naroda u natprirodne sile, pri čemu dominira i verovanje samog autora u natprirodno.

Poglavlje o prorocima (ne samo kremanskim) u ovoj knjizi najvećim delom zasnovano je na seriji tekstova koju je isti autor 1928. godine objavio u listu *Vreme* [10], a deo o kremanskom proročanstvu u dobroj meri je i doslovno prepisan. Razlika je jedino u tome što se za tih jedanaest godina broj proročanstava uvećao. Pojavila su se Mitrova proročanstva o balkanskom ratu, o smrti prote Đurića i popa Koste Zaharića i o sudbini zadruge Tarabića. Sva ova proročanstva su ispunjena, ali daleko pre nego što ih je dr Kazimirović po prvi put pomenuo.

Između 1929. i 1939. godine nismo u štampi zapazili bilo šta o kremanskom proročanstvu, verovatno zato što nije bilo ni markantnih događaja koji bi uticali na genezu ovog mita (drugim rečima, nije bilo šta da se dopiše na listu proročkih vizija). Jedino novo bilo je to što su u nekim delovima Evrope nemački nacisti, predvođeni **Adolfom Hitlerom**, započeli rat koji će uskoro zahvatiti veliki deo sveta.

Zato u knjizi iz 1939. godine postoji mala, ali značajna razlika. U kazivanju iz 1928. godine, dr Kazimirović pominje samo *Prvi svetski rat*, nazvavši ga *Opšti rat*. Budući da u to vreme nije bilo Drugog, bilo je logično da ispred naziva rata nema rednog broja, tim pre što su svi tadašnji autori tvrdili da su Tarabići prorekli da više neće biti ratova. Ipak, u knjizi iz 1939. godine, dr Kazimirović diskretno sugeriše izmene, služeći se terminološkim trikovi-

ma. Po toj knjizi, Tarabići jesu najavili *Opšti rat*, ali to se više ne odnosi na *Prvi svetski*, jer je on sada preimenovan u *Evropski*. Opšti rat je dobio sledeće tumačenje:

Mitar Tarabić je govorio da se posle evropskog rata neće više ratovati, imajući u vidu poznate organizovane ratove jednih država protiv drugih; ali je rekao da će nastati: bune i revolucije i da će tada izginuti više ljudi nego u velikom svetskom ratu. To će biti „opšti rat!“ Nastaće strašno vreme. Tada će narod „pozavideti onima što pomriješ“, jer će nastati strašniji dani nego što behu za vreme svetskog rata. Narod će tada reći mrtvima: „blago vama što pomreste te ne gledate ove naše muke“; ili „ustanite vi mrtvi da legnemo mi živi!“ [23]

Na ovu definiciju Drugog svetskog rata (datu kada je on već započeo) treba obratiti pažnju, jer ćemo se na nju još vraćati. Organizovanih ratova, dakle, neće biti, ali će nastati „bune i revolucije“, koje se po svojoj prilici odnose na neskrivena očekivanja dr Kazimirovića o produženju sovjetske Oktobarske revolucije i prerastanju u globalni svetski proces. Ovo je, sada to znamo, bio još jedan nesrećni promašaj, koji će autorski tandem *Golubović - Malenković* tek 1982. godine doterati u svojoj knjizi *Kremansko proročanstvo - šta je bilo, šta nas čeka* i od njega načiniti niz briljantno ispunjenih proročanstava o „*Prvom velikom*“ i „*Drugom velikačkom*“ ratu, kao i o mnogim drugim događajima koji su posle njih došli.